

PREOCUPACIÓ ENTRE LA PAGESIA

L'avellana catalana es queda a casa

Els excedents d'avellana catalana suposen el 10 per cent de la demanda del Mercat Comú. L'Estat espanyol està integrat en aquest mercat. Aleshores, ¿què fan ací encara les avellanes?

Òscar Montferrer

Qualsevol viatge que fem per les comarques tarragonines ens oferirà la possibilitat d'observar, una i altra vegada, nombroses avellanedes. Els fruits que se'n recullen, prou coneguts a casa nostra, tenen enguany un destí incert.

Les avellanes que es recullen a Tarragona suposen el 90% de la producció estatal anual i s'obtenen de les 38.500 hectàrees que els pagesos tarragonins dediquen a aquest cultiu. Així, a les comarques del Baix Camp, Tarragonès, Alt Camp, Conca de Barberà,

Priorat i Terra Alta és freqüent trobar camps d'avellaners, fàcilment identificables per la seva aridesa i sequedat. La collita que se'n fa comparteix amb la resta de fruites dos punts de destinació: el mercat interior i l'exterior.

El 40 per cent de la producció total anual resta a l'Estat espanyol i de l'ús que se'n fa, se'n tenen prou notícies. El 60 per cent restant es destina a un mercat exterior que, fins no fa massa, absorbia aquesta quantitat. Ara, però, les coses han canviat.

Els competidors

L'Estat espanyol és, darrere d'EUA, Turquia i Itàlia, el quart exportador

mundial d'avellanes, amb un volum aproximat de 5.000 tones exportades l'any 86. Tot i l'aparent enormitat d'aquesta xifra, cal saber que l'any 1973 se n'havien exportat 12.500 tones. Una davallada tan gran no és casual ni atribuïble a una mala collita.

La principal adversària amb què topa la nostra avellana és, per xocant que pugui semblar, l'ametlla nord-americana. La raó és ben senzilla: en el mercat mundial, l'ametlla és considerada com un producte de millor qualitat que l'avellana, i si el seu preu és més baix, ningú no dubta a canviar-ne l'una per l'altra.

Aquesta situació és la que ara es dó-

LA TERRA

L'avellana catalana té com a principal adversària en el mercat mundial l'ametlla nord-americana.

na, amb un agreujant: la presència en el mercat mundial de l'avellana turca.

Barres i ametlles

Els pagesos tarragonins més ben formats addueixen diverses raons a l'hora d'explicar el baix preu de l'ametlla americana. D'una banda, la terra té un cost diferent, ja sigui americana o bé tarragonina. Una hectàrea val als EUA unes 300.000 ptes., mentre que aquí la mateixa superfície costa vora 3 milions.

D'altra banda, els preus d'exportació de l'ametlla americana no han romàs aliens a la baixada del dòlar. Així, la mateixa quantitat de producte nord-americà costa ara menys que abans quan es ven al mercat mundial. Però, com que aquesta davallada de la moneda no s'ha donat a tots els països, la resta de productors han de lluitar per mantenir els preus.

Un tercer factor a tenir en compte és el de la producció total. Una ullada als mitjans de l'última dècada ens dona una idea bastant clara: mentre els camps d'aquí produïen unes 25.000 tones d'avellanes per any, els EUA en produïen més del triple d'ametlles (165.000 tones). Aquest volum d'oferta té prou força per a cobrir el seu propi

mercat i, de retop, trasbalsar el de l'avellana. A més, tots els esforços dels camperols nord-americans estan unificats en la CAGE, eficaç cooperativa formada pels propietaris d'ametllers, que actua amb mà de ferro com a agent exportador.

L'avellana del turc

Fiskobirlik és la cooperativa turca, amb funcions similars a la nord-americana, tot i que la problemàtica agrària amb què conviu és radicalment diferent.

L'exportació turca, tot i ser lesiva per al producte català, també depèn del preu mundial de l'ametlla que imposin els exportadors dels EEUU. Per això, ha d'intentar col·locar els seus excedents al preu més rendible que pugui. Si es té en compte que els ingressos que rep Turquia per aquest concepte suposen entre el sis i el vuit per cent dels ingressos anuals de l'estat, es comprèn el seu afany exportador.

D'altra banda, la Comunitat Econòmica Europea (CEE) té firmat un conveni amb Turquia pel qual es compromet a adquirir anualment 45.000 tones de les seves avellanes.

Qui perd

Ja sigui per especulació, ja sigui per

necessitat, els EUA i Turquia es reparen el tros més gran del pastís. I als països del Mediterrani (el nostre i Itàlia), no els ha quedat més remei que conformar-se amb les restes.

No obstant, aquesta és una situació que ningú vol allargar i les gestions per arranjar-la ja han començat. Els pagesos catalans, agrupats en el si de la Unió de Pagesos (UP), ja han pres contacte amb totes les administracions, des de la municipal fins a la comunitària, perquè en aquest cas, totes hi poden fer alguna cosa.

El departament d'Agricultura de la Generalitat ha respost a la demanda dels pagesos avellaners ja que és el responsable dels temes d'estructures agràries. En veure que un dels principals problemes del camp tarragoní era la dificultat de disposar d'aigua, el febrer d'enguany fou presentat un projecte que preveia l'aprofitament de tots els recursos hídrics del marge dret del riu Francolí. També ha estat la Generalitat qui, sota el lema «L'avellana, cosa sana», ha endegat una campanya publicitària amb la intenció d'estimular-ne el consum interior.

El següent esglaó és el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació (MAPA). Aquí també es rep suport i

CONVOCATÒRIA IMMEDIATA DE CURSOS DE PERFECCIONAMENT DEL PROFESSORAT

La Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa, mitjançant el Servei de Formació del Professorat, convoca els següents cursos de formació i perfeccionament del professorat:

- A) Formació continuada per a professors de francès:
 1. Reciclatge del Professorat d'E.G.B.
 2. Diplôme Approfondi de Langue.
 3. Diplôme Supérieur pour l'enseignement du Français (de la Universitat de Tolosa).
- B) Formació en llengua anglesa: 16 places per a perfeccionament metodològic de l'ensenyament de l'anglès (Certificat Royal Society of Arts).
- C) Curs experimental d'introducció a l'estudi del Medi Ambient.

Les bases de la convocatòria estan exposades als plafons d'anuncis dels Serveis Territorials d'Educació d'Alacant, Castelló i València, a la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència i als Centres de Professors de la Comunitat Valenciana.

 GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

tano

GANDIA

Els pagesos rebutgen la manera en què la CEE tracta l'avellana catalana.

ajut. Fruit d'aquesta gestió és el primer Acord Interprofessional de l'avellana.

Mitjançant les clàusules d'aquest acord, s'uneixen productors, comercialitzadors (cooperatives i exportadors) i administracions en un tot, del bon funcionament del qual es poden esperar resultats tan profitosos com els que obtenen les cooperatives turca i nord-americana.

A Brussel·les amb l'avellana

Empesos per una voluntat negociadora en la qual encara es creu, representants de la UP marxen a Brussel·les. Es creu necessari refermar la proposta espanyola davant el consell de ministres amb la presència *in situ* dels afectats. Si més no, que quedi clar el desacord de la pagesia catalana amb la manera en què la CEE tracta el tema.

Els arguments que es presenten a Brussel·les són incontestables: per exemple, l'exportació catalana pot satisfer el 10 per cent de la demanda de la CEE, però, en canvi, roman emmagatzemada al lloc d'origen. Per al pagesos és evident que cal reorganitzar urgentment el mercat comunitari.

Malgrat això, les previsions a curt termini no són afalagadores. Els pagesos diuen que l'enfrontament dels mercats no ha de durar massa més. Si les coses no s'arrangessin, els més econòmicament febles anirien abandonant els cultius. Els terrenys esdevindrien erms i, d'aquí a la desertització, sembla que no hi ha massa. Una altra solució és la del canvi de cultiu, però implica unes despeses a les quals tothom no pot enfrontar-se.

Fonts comunitàries estableixen tres etapes per a solucionar el problema: a curt termini, no sembla viable una sortida òptima. Es calcula que, a mitjà termini, s'hauran establert unes vies de compromís entre productors que, inevitablement, conduiran a l'arranjament final.

Mentre tot això s'esdevé, els pagesos catalans continuaran bregant: al camp i als despatxos. És una qüestió de bon gust. □

EDICIONS DE LA MAGRANA

NARRATIVA

FERNANDO PESSOA
El banquer anarquista
(Venècies, 16)

BORIS VIAN
Escopiré sobre les nostres tombes
(La Negra, 19)

MANUEL DE PEDROLO
L'inspector fa tard
(La Negra, 20)

M. ANTÒNIA OLIVER
Antípodes
(La Negra, 18)

W. SCHROEDER-DEVRIENT
Memòries d'una cantant alemanya
(La Marrana, 3)

GUILLAUME APOLLINAIRE
Les onze mil vergues
(La Marrana, 4)

PIERRE LOUYS
Manual d'urbanitat per jovenetes
(La Marrana, 2) 4.ª edició

ISAAC ASIMOV
La fi de l'eternitat
(L'Esparver, 65)

JESÚS MONCADA
Camí de Sirga
(Ales Esteses, 39) 2.ª edició

ASSAIG

NORBERT BILBENY
Eugeni d'Ors i la ideologia del Noucentisme
(Origens, 22)